

ČESKÁ REPUBLIKA

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Muzikáře a soudců JUDr. Hany Douskové a JUDr. Pavla Slavička v právní věci žalobce: [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted], zast. Mgr. Michalem Šimkú, advokátem se sídlem Praha 1, Spálená 21, za účasti: a) Městské části Praha 10 se sídlem Praha 10, Vršovická 68, zast. JUDr. Janem Pavlokem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 6, K Brusce 124/6, b) Hlavního města Prahy, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, zast. JUDr. Janem Mikšem, advokátem se sídlem Praha 2, Na Slupi 15, c) Technické správy komunikací hl. m. Prahy se sídlem Praha 5, Štefánikova 23, zast. JUDr. Jarmilou Ceněklovou, advokátkou se sídlem Praha 5, Náměstí 14, října 159/6, k odvolání Hlavního města Prahy a Městské části Praha 10 proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 24.10.2012, č.j. 11 C 75/2008-231,

t a k t o:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích I. a V. potvrzuje
- II. Ve výrocích II., III. a IV. zůstává nedotčen.
- III. Ve výroku VI. se rozsudek soudu I. stupně mění tak, že žalobce je povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku Městské části Praha 10 k rukám advokáta JUDr. Jana Pavloka, Ph.D., částku 5.808,-Kč.
- IV. Hlavní město Praha a Městská část Praha 10 jsou povinni zaplatit na náhradě nákladů odvolacího řízení do tří dnů od právní moci rozsudku žalobci k rukám advokáta JUDr. Michala Šimkú částku 6.800,-Kč.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně ve výroku I. rozhodl, že žalobce je vlastníkem pozemků parc. č. 3126/17 a 3126/18, vzniklých oddělením od pozemku parc. č. 3126/2 geometrickým plánem vypracovaným Ing. Petrem Vyskočilem 9.2.2012 pod č.j. 3362/2/2012

(dle PK části parc. č. 3126, dle KN část parc. č. 3126/2) v k.ú. Strašnice, obec Praha. Zároveň rozhodl, že se takto částečně nahrazuje rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 17.12.2007, č.j. PÚ 4497/92/3. Ve výroku II. rozhodl, že se řízení zastavuje ve vztahu k některým dalším požadovaným pozemkům v k.ú. Strašnice. Ve výroku III. žalobu ve vztahu k vyjmenovaným pozemkům v k.ú. Strašnice zamítl. Ve výrocih IV., V. a VI. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Soud vyšel při svém rozhodování ze zjištění, že žalobce se jako oprávněná osoba dle zákona o půdě v řízení do části páté o.s.ř. domáhal určení, že je vlastníkem předmětných pozemků. Ve své žalobě projevil neshodu s výrokem II. cit. rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, kterým bylo určeno, že žalobce není vlastníkem zmíněných pozemků. Pozemkový úřad konstatoval, že nebylo dohledáno rozhodnutí o vyvlastnění, i když v pozemkové knize je poznamenáno zahájení vyvlastňovacího řízení ve prospěch Ministerstva vnitra na základě návrhu ONV v Praze 10 ze dne 13.7.1956. Pozemkový úřad dovedl, že nemovitosti přešly do vlastnictví státu způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 písm. p) zákona o půdě a nelze je vydat ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě – jsou zastavěny sídlištěm, které tvoří jeden funkční celek.

Soud na základě žaloby podané oprávněnou osobou, v níž byla napadena správnost rozhodnutí pozemkového úřadu, znovu posuzoval, zda jsou dány podmínky pro určení vlastnictví oprávněného k předmětným pozemkům dle zákona o půdě. Doplnil dokazování provedené pozemkovým úřadem a vyšel ze zjištění, že předmětné pozemky byly rozhodnutím ze dne 16.10.1956 vyvlastněny za účelem výstavby sídliště pro potřeby Ministerstva vnitra. Vzhledem k tomu, že stát začal na předmětných pozemcích stavět dříve, nežli byly pravomocně vyvlastněny, soud I. stupně dovedl, že stát pozemek převzal bez právního důvodu a byl naplněn restituční důvod podle § 6 odst. 1 písm. p) zákona o půdě. Se zřetelem k tomu, že nemovitosti byly po přechodu na stát zastavěny stavbami, soud dovedl, že nemohou být žalobci vydány (§ 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě) a z těchto důvodů žalobu podanou oprávněnou osobou zamítl (rozsudkem ze dne 22.10.2008, č.j. 11 C 75/2008-43). Rozsudek ze dne 22.10.2008 byl na základě podaného odvolání zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1.10.2009, č.j. 24 Co 104/2009-71. Podle názoru odvolacího soudu bylo-li po doplnění řízení zjištěno, že předmětné pozemky přešly do dispozice státu na základě rozhodnutí o vyvlastnění, je dán restituční titul uvedený v ust. § 6 odst. 1 písm. m), resp. n), zákona o půdě, a nikoliv restituční titul dle § 6 odst. 1 písm. p) zákona o půdě. Soud I. stupně měl řešit spornou otázku, zda vydání předmětných pozemků nebrání jejich zastavenost ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Odvolací soud upozornil, že je třeba odmítnout názor, že pozemky nelze vydat, protože se na nich nachází sídliště jako funkční celek, i když jde o zeleň, resp. parkové úpravy. V této souvislosti poukázal na judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2025/2007 a na nález Ústavního soudu ČR sp.zn. I. ÚS 754/01.

V dalším řízení vydáný rozsudek č.j. 11 C 75/2008-99, kterým bylo určeno, že oprávněný je vlastníkem přísl. částí požadovaného pozemku, byl též zrušen odvolacím soudem (viz usnesení č.j. 24 Co 345/2010-124). Podle názoru Městského soudu v Praze soud I. stupně po doplnění řízení sice dospěl ke správnému závěru, že v daném případě je naplněn restituční titul uvedený v ust. § 6 odst. 1 písm. n) zákona o půdě (tj. vyvlastnění pozemku bez vyplacení náhrady), avšak rozhodl o vlastnictví, resp. o nevydání částí dotčeného pozemku, aniž byl vyhotoven geometrický plán, který měl být nedílně spojen s rozsudkem. Se zřetelem k tomuto zjištění bylo rozhodnutí zrušeno.

V dalším řízení soud I. stupně na základě pokynu odvolacího soudu ustanovil znalce Ing. Petra Vyskočila, aby vypracoval geometrický oddělovací plán. Znalec Ing. Petr Vyskočil splnil zadaný úkon a vyhotovil geometrický plán, kterým byly odděleny ty části původního pozemku, které mohou být vydány oprávněnému jako nezastavěné a zároveň oddělil pozemky, které jsou nezbytně nutné pro okolní stavby. Pozemky, které jsou nezastavěné, byly výrokem I. napadeného rozsudku vydány oprávněnému a výrokem III. nebyly vydány pozemky, které jsou zastavěné ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) o.s.ř., resp. žaloba podaná oprávněnou osobou byla zamítnuta. Výrokem II. bylo řízení zastaveno v tom rozsahu, v jakém byla žaloba vzata zpět. Výroky o náhradě nákladů řízení byly zdůvodněny ustanovením § 142 odst. 1 a 2 o.s.ř.

Proti výrokům I. a V. tohoto rozsudku podal odvolání účastník Hlavní město Praha z důvodů uvedených v ust. § 205 odst. 2 písm. b), e) a g) o.s.ř. Uvedl, že podle judikatury je dána působnost zákona o půdě, pokud pozemky v době jejich přechodu na stát byly či nadále měly být zemědělsky obhospodařovány či alespoň byly k účelům zemědělské výroby používány. Předmětné pozemky uvedenou podmínku v době přechodu na stát nesplňovaly, protože s výstavbou sídliště se na nich započalo nejpozději 7.6.1956 (tvrdí i žalobce), přičemž vyvlastňovací rozhodnutí bylo vydáno až 16.10.1956. Proto se odvolatel domnívá, že na pozemky se nevztahuje zákon o půdě. Nesouhlasí ani se závěrem soudu I. stupně, že v tomto případě došlo k naplnění restitučního titulu dle ust. § 6 odst. 1 písm. n) zákona o půdě. Podle názoru odvolatele skutečnost, že se v archívech nezachoval žádný doklad o zaplacení náhrady za vyvlastnění, neprokazuje, že náhrada ve skutečnosti vyplacena nebyla. Upozornil, že z korespondence státních orgánů s původní vlastníci i z jejího následného chování lze usuzovat, že náhrada byla vyplacena. Trval též na tom, že pozemky jsou nutné k provozu okolního sídliště, s nímž tvoří nedělitelný funkční celek. Zdůraznil, že pozemky jsou přístupné každému bez omezení, a že jejich soukromé využití v budoucnu (vzhledem k jejich umístění a funkci) je téměř vyloučeno. Vydání pozemků tak brání překážka uvedená v ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Z těchto důvodů účastník Hlavní město Praha navrhol, aby Městský soud v Praze napadený výrok I. rozsudku soudu I. stupně změnil a rozhodl tak, že se žaloba zamítá, příp. aby byl výrok I. zrušen. Požadoval také změnu výroku V. tak, že mu bude přiznáno právo na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně. Trval též na tom, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Proti výroku I. tohoto rozsudku podal odvolání i účastník Městská část Praha 10. Uvedl, že podle judikatury je dána působnost zákona o půdě, pokud pozemky v době, kdy přešly na stát, byly či nadále měly být zemědělsky obhospodařovány či alespoň byly k účelům zemědělské výroby používány. Předmětné pozemky tuto podmínku nesplňovaly, protože výstavba sídliště na nich započala nejpozději 7.6.1956 (tvrdí i žalobce), přičemž vyvlastňovací rozhodnutí bylo vydáno až 16.10.1956. Proto se odvolatel domnívá, že na pozemky se nevztahuje zákon o půdě. Zastává též názor, že nemohlo dojít k naplnění restitučního důvodu dle § 6 odst. 1 písm. n) zákona o půdě, protože skutečnost, že se nedohledal doklad o zaplacení náhrady za vyvlastnění, neznamená, že náhrada nebyla vyplacena. Ze zachovalých dokumentů (míni korespondenci mezi státními orgány a původní vlastníci) lze usuzovat, že náhrada byla vyplacena. Zdůraznil také, že pozemky nelze považovat za zastavěné, protože jsou nezbytně nutné k provozu okolního sídliště, se kterým tvoří funkční celek. Má za to, že samostatné využití pozemků je téměř vyloučeno a pokud by k němu došlo, značně by zasáhlo do provozu sídliště. Z těchto důvodů účastník Městská část Praha 10 navrhol, aby odvolací soud napadený výrok I. rozsudku soudu I. stupně změnil a rozhodl tak, že se žaloba zamítá.

Žalobce ve vyjádření k odvolání Hlavního města Prahy uvedl, že na předmětný pozemek se vztahuje zákon o půdě, protože byl v rozhodné době zemědělskou půdou a patřil do zemědělského půdního fondu. Pozemek byl ke dni vyvlastnění zapsán v pozemkové knize jako role (ve vložce č. 1437 pro k.ú. Strašnice). Z hlediska druhu pozemku se jeho kultura mění až s právní mocí kolaudačního rozhodnutí, což se v tomto případě stalo v polovině ledna roku 1957. Zastavěným se tedy pozemek stal až ke dni právní moci kolaudačního rozhodnutí. Ke dni, kdy byl pozemek „zabrán“ státem, nebyl zastavěn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (stavební povolení bylo vydáno až po zahájení stavby). Ze strany státu došlo k zásahu do vlastnického práva původní vlastnice již v průběhu roku 1956, kdy na jejím pozemku probíhala protiprávně výstavba bytových domů bez stavebního povolení. Námitka, že na pozemek se nevztahuje zákon o půdě, byla uplatněna opožděně. O věci se jedná před různými orgány dvacet jedna let a po tuto dobu nebyla uvedena námitka vznesena (ani ve správním řízení, nebo v odvolání proti původně vydanému rozsudku č.j. 11 C 75/2008-43 - tehdy odvolatel tvrdil, že na danou restituční věc se vztahuje zákon o půdě). Odvolatel uplatnil výhradu, že není dán restituční titul uvedený v ust. § 6 odst. 1 písm. n) zákona o půdě (pozn.: vyvlastnění bez náhrady), v odvolání proti rozsudku č.j. 11 C 75/2008-99. Odvolací soud se s touto námitkou vypořádal v navazujícím rozhodnutí č.j. 24 Co 345/2010-124 a označil za správný závěr soudu I. stupně, že nebylo prokázáno vyplacení náhrady za vyvlastněný pozemek. Ve zmíněném rozhodnutí se odvolací soud vypořádal i s výhradou zastavenosti předmětného pozemku ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, a to tak, že je třeba zadat vyhotovení znaleckého posudku a posoudit, které části dotčeného původního pozemku jsou nezbytné či bezprostředně nutné k provozu obytných domů, což soud učinil a na tomto podkladě rozhodl. Podle názoru žalobce soud I. stupně rozhodl nesprávně, když dalším účastníkům přiznal vůči němu právo na náhradu nákladů řízení, avšak v zájmu ukončení věci sám nepodařilo odvolání. Z těchto důvodů žalobce navrhol, aby byl napadený rozsudek potvrzen, a aby mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě odvolání účastníků Hlavního města Prahy a Městské části Praha 10 rozsudek soudu I. stupně podle zákona č. 99/1963 Sb. (občanský soudní řád) ve znění účinném před 1.1.2014, protože řízení bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti novely občanského soudního řádu provedené z č. 93/2013 Sb., tj. před 1.1.2014 (Čl. II. bod 2, zákona č. 293/2013 Sb., § 212 o.s.ř. ve znění před novelou). K projednání odvolání nařídil ústní jednání (§ 214 odst. 1 o.s.ř.), při němž účastníci, resp. jejich zástupci, setrvali na svých stanoviscích.

Odvolací soud především podotýká, že odvolatelé uplatnili opožděně námitku, že na předmětný pozemek, resp. pozemky, se nevztahuje zákon o půdě. Zdůrazňuje, že řízení trvá řadu let, ve věci rozhodoval správní orgán a opakovaně soud I. stupně i odvolací soud a až dosud nebyla zmíněná výhrada uplatněna. Pozemkový úřad i soudy obou stupňů posuzovali předmětný pozemek jako zemědělský majetek a takový náhled na věc přetrvává od roku 2007, kdy bylo vydáno dotčené rozhodnutí pozemkového úřadu. V případě respektování názoru odvolatelů by bylo vydáno nepředvídatelné soudní rozhodnutí. Tato námitka odvolatelů také odporuje zásadě koncentrace řízení (srovnej ust. § 250d odst. 1 o.s.ř.).

V této právní věci soud I. stupně znovu posuzoval, zda jsou dány podmínky pro určení vlastnictví oprávněného k předmětným pozemkům dle zákona o půdě poté, kdy bylo opakovaně zrušeno prvostupňové rozhodnutí na základě podaného odvolání a ve věci opakovaně rozhodoval odvolací soud. Městský soud v Praze plně odkazuje na své právní

názory vyjádřené v dřívějších rozhodnutích (srovnej usnesení č.j. 24 Co 104/2009-71 a č.j. 24 Co 345/2010-124).

Odvolací soud setrvává na závěru, že v tomto případě byl naplněn restituční titul dle § 6 odst. 1 písm. n) zákona o půdě.

Podle § 20 odst. 1 tehdy platného zákona č. 280/1949 Sb., o územním plánování a výstavbě obcí, nemovitosti a práva, kterých bylo třeba k uskutečnění jednotného hospodářského plánu anebo podrobného nebo zastavovacího plánu, jakož i provedení asanace, bylo možné vyvlastnit, nedošlo-li k dohodě. Podle § 20 odst. 5 náhrada za vyvlastnění se určovala se zřetelem na obecnou cenu zemědělské půdy, zvětšenou o hodnotu investic. Podle § 20 odst. 6 o vyvlastnění i náhradě rozhodoval Okresní národní výbor na návrh oprávněné osoby.

Podle § 41 odst. 1 tehdy platného vládního nařízení č. 93/1950 Sb., o výstavbě obcí, nemohl-li okresní národní výbor ve výměru o vyvlastnění rozhodnout zároveň o náhradě, rozhodl v něm s konečnou platností o jistotě; o náhradě rozhodl zvlášť.

Jak vyplývá z rozhodnutí Odboru pro výstavbu rady ONV-10 ze dne 16.10.1956, č.j. Výst./2146/56-Str.p 3126-10-Ki, předmětné pozemky jako součást pozemku dle PK parc. č. 3126 v k.ú. Strašnice byly vyvlastněny za účelem stavby obytných domů sídliště č. 62 v Praze – Strašnicích, Průběžná ulice. V rozhodnutí se uvádí, že zatím nebylo možné rozhodnout o náhradě za vyvlastnění, a proto byla stanovena jistota ve výši 17.948,-Kč, kterou mělo Ministerstvo vnitra (žadatel) složit do jednoho měsíce od právoplatnosti výměru v hotovosti nebo u peněžního ústavu. Vzhledem k tomu, že nebyl dohledán doklad o vyplacení náhrady za vyvlastnění původní vlastníci (viz čl. 82, 84 spisu), dospěl soud I. stupně ke správnému závěru, že došlo k vyvlastnění bez náhrady. Žalobce jako oprávněná osoba nemůže prokázat negativní skutečnost. Je proto na místě, aby nezastavěné části požadovaného pozemku, oddělené geometrickým plánem, byly vydány oprávněnému.

Dále soud posuzoval otázku, zda vydání předmětných pozemků nebrání jejich zastavěnost ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Odvolací námitky se dotýkají výkladu pojmu zastavěnosti ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Proto odvolací soud znovu upozorňuje na následující:

Pokud jde o výklad pojmu zastavěnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, odkazuje odvolací soud na nyní již ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu. Podle judikatury je pojem zastavěnosti třeba chápat tak, jak vyplývá z hmotně právních předpisů včetně zvláštního zákona o půdě, který je třeba aplikovat přednostně, pokud danou problematiku upravuje; za irelevantní je třeba považovat předpisy v oboru práva správního. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 5.9.2007 sp. zn. 28 Cdo 2025/2007 uvedl, že se danou problematikou opakovaně zabýval a v této souvislosti poukázal např. na rozsudek ze dne 9.5.2007, sp. zn. 28 Cdo 821/2007. V citovaných rozhodnutích se mimo jiné uvádí, že všechna ustanovení obsažená v § 11 odst. 1 zákona o půdě, která upravují případy, kdy nelze pozemek vydat osobě oprávněné [s výjimkou ustanovení pod písm. a) a f)], řeší různé situace zastavěnosti. Přitom jde o ustanovení zvláštního zákona, tj. zákona o půdě, který má přednost před jinými předpisy. Z hlediska zastavěnosti pozemku je základním předpokladem pro aplikaci tohoto ustanovení okolnost, že pozemek jako věc z hlediska občanskoprávního, tj. určitá část zemského povrchu, je zastavěn stavbou, tedy stavbou reálnou ve smyslu občanskoprávním. Zákonodárcé vyjádřil v § 11 odst. 1 veřejný zájem na nevydání pozemků,

k nimž bylo původně zřízeno právo osobního užívání, dále pozemků zastavěných hřbitovy, tělovýchovnými a sportovními zařízeními a konečně i pozemků, na nichž byla zřízena zahrádková nebo chatová osada. Pozemky, které se nacházejí v areálech sídlišť nebo jiných souborů staveb, mezi takto výslovně vyjmenované důvody nevydání pozemků nezařadí.

V tomto rozhodnutí také Nejvyšší soud ČR vyjádřil názor, že ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě je nutno vykládat tak, jak je vyjádřeno zákonodárcem a nepoužívat extenzivního výkladu pojmu „zastavěný pozemek.“ Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší soud ČR poukázal na další svá rozhodnutí a uvedl, že závěr, že zastavěnost pozemku ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě je třeba vykládat spíše zužujícím než extenzivním způsobem, je též v souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu. V tomto směru poukázal např. na jeho rozhodnutí ze dne 14.7.2004, sp. zn. IV. ÚS 176/2003, v němž se uvádí, že institut překážek ve vydání nemovitostí podle ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě je institutem stanovujícím výjimku z účelu restituční, jehož důvodem je působení konkrétního veřejného zájmu nebo práv třetích subjektů, která v konkrétních případech převažují nad účelem restituční a samotným restitučním nárokem na vydání původních pozemků. V nálezu sp. zn. I. ÚS 754/2001 Ústavní soud zdůraznil, že vůdčím principem při výkladu restitučních předpisů musí být účel restitučního zákona, přičemž je nutno preferovat vydání původního pozemku, pokud o to restituční usilují a pokud to zákon nevyklučuje. Zákon o půdě totiž v první řadě sleduje cíl, aby původní majetek byl oprávněným osobám vydán a pouze výjimečně, jsou-li beze všech pochybností splněny předpoklady uvedené v § 11 tohoto zákona, pozemek vydat nelze.

Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 28 Cdo 2025/2007-139 dále konstatoval, že usnesení Ústavního soudu č. 159/03 se vysloveným názorem vymyká z ustálené judikatury Ústavního soudu.

Z uvedeného zcela jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě nelze interpretovat příliš extenzivně a dovozovat, že jde-li o celek (např. sídliště nebo rekreační areál, příp. jiný soubor staveb), nelze jej vydat, ať je jakkoliv rozsáhlý a zahrnout sem veškeré plochy jej tvořící, např. i okrasnou zeleň apod. Podle uvedených zásad zatravněné pozemky v sídlišti, o které se jedná v tomto restitučním řízení, je na místě vydat oprávněné osobě ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Pozemky rovněž nejsou nezbytně nutné k provozu staveb na okolních pozemcích. Vydáním předmětných pozemků nebude ohrožen veřejný zájem obyvatel sídliště, protože charakter pozemků jako zelených ploch je dán územním plánem a vydáním pozemků dojde pouze ke změně vlastníka, který je územním plánem vázán. Ze shora citovaných rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR vyplývá, že pojetí zatravněného pozemku v sídlišti jako nedílné součásti sídliště = areálu je třeba odmítnout. V tomto případě nelze použít tzv. „areálovou“ judikaturu, na kterou odkazují odvolatelé. V rámci areálu jde o užší propojení jednotlivých jeho součástí, nežli je tomu v sídlišti (srovnej dále uvedené).

V rozhodnutí ze dne 24.10.2007 sp. zn. 28 Cdo 2518/2006 Nejvyšší soud ČR formuloval některá interpretační kritéria, která jsou v intencích § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě podstatná pro vydání pozemku, resp. jejichž naplnění může restituční bránit. Jsou to v obecné rovině:

- funkční spojení předmětných pozemků se stavbami, které plní určený účel (hospodářský, vojenský aj., přičemž též prostorová návaznost připouští příznat spojeným nemovitostem povahu uceleného souboru nemovitostí (tzv. areál);

Při stanovení výše odměny advokáta, který zastupoval účastníka Městskou část Praha 10 před soudem I. stupně, odvolací soud vyšel z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31.12.2012. Odměnu určil podle ustanovení této vyhlášky upravujících mimosmluvní odměnu advokáta. S ohledem na charakter věci postupoval podle § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky, podle něhož se částka 25.000,-Kč považuje za tarifní hodnotu ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších právních věcí projednávaných podle soudního řádu správního, tj. ve věcech, které se svojí povahou nejvíce blíží žalobám dle páté části o.s.ř. ve věcech rozhodnutých správním orgánem. Podle § 7 bodu 5. sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty přes 10.000,-Kč do 200.000,-Kč činí 1.500,-Kč a 40,-Kč za každých započatých 1.000,-Kč, o které hodnota převyšuje 10.000,-Kč. Za jeden úkon právní služby tedy přísluší odměna 2.100,-Kč.

Při stanovení odměny advokáta žalobce za odvolací řízení odvolací soud postupoval podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, a to dle § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky, podle něhož se částka 50.000,-Kč považuje za tarifní hodnotu ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších právních věcí projednávaných podle soudního řádu správního a ve věcech projednávaných podle páté části občanského soudního řádu. Podle § 7 bodu 5. sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty přes 10.000,-Kč do 200.000,-Kč činí 1.500,-Kč a 40,-Kč za každých započatých 1.000,-Kč, o které hodnota převyšuje 10.000,-Kč. Za jeden úkon právní služby tedy přísluší odměna 3.100,-Kč.

Podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky pak advokátu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300,-Kč za jeden úkon právní služby.

Za řízení před soudem I. stupně má účastník Městská část Praha 10 právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, účast při jednání 17.10.2012) po 2.100,-Kč (tj. 4.200,-Kč), za dvě paušální částky náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300,-Kč (tj. 600,-Kč), tedy 4.800,-Kč + náhrada za daň z přidané hodnoty 21 % ve výši 1.008,-Kč = 5.808,-Kč.

Podle výsledku odvolacího řízení má žalobce právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení za dva úkony právní služby (vyjádření a účast při odvolacím jednání) po 3.100,-Kč (tj. 6.200,-Kč), za dvě paušální částky náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300,-Kč (tj. 600,-Kč) = 6.800,-Kč. Nebylo doloženo, že by byl advokát plátcem daně z přidané hodnoty.

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu I. stupně za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen odvolací soud (§ 239 o.s.ř.).

V Praze dne 6. února 2014

JUDr. Ladislav Muzikář, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení
Juhašová